

Egresits Ferenc

„Csupa jót tett...” (Mk 7,31-37)

Napjaink legélénkebb tapasztalata: *Ez, így nem maradhat! Hol van az Isten? Hogy nyílna meg már a föld, ha az égből nem jön válasz!*

Kereszttségünkben mindannyian meghívást kaptunk arra, hogy a bizalom, a bátorítás egy-egy szavát hordozzuk a szívünkben, főként a csüggedt és összezavarodott szívűek számára. Ezt a szót mindenki képességei szerint tudja kibontakoztatni, hallhatóvá, láthatóvá tenni, e leginkább életének hitelességével és tanúságával. Isten Igéje megerősít minket: anyagi és lelki jellegű problémáinkra egyaránt van segítség, mert az Úr kiáll mindenki mellett, aki szenved, és üdvösséget hoz mindenkinek, aki hisz Őbenne; nekünk is a szerencsétlenek pártjára kell állnunk, hogy Isten gondviselő szeretetének hordozói lehessünk. Szükségünk van arra, hogy Jézus megérintse szívünket, hogy megnyíljon a hit ajándékának, és hogy tanúskodni tudjon mindarról, amit Isten művel azokkal, akik most is joggal csüggedt szívűek és szenvednek.

Az első olvasmányból arról hallottunk, hogy Isten jelen van és tevékeny az emberek életében. *Izaiás próféta meghívja Isten népét*, hogy ne veszítse el bátorságát és már most hangolódjon rá a Messiás eljövetelére, vegye észre az idők jeleit és erősödjön meg Isten tevékeny szeretetében, amelynek kézzelfogható bizonyítéka lesz minden nép üdvössége.

A szentleckében *Jakab apostol* az első keresztényekhez fordul (nem tudom, hogy bátorító-e vagy lehangoló, hogy most is ez az egyik legaggasztóbb kihívás számunkra), *azt kéri, hogy ne legyenek személyválogatók*. Cselekedjenek Istenhez hasonlóan, megkülönböztetett módon forduljanak a szegények felé.

Az evangéliumban a süket gyógyításával találkozunk, megismerteti velünk Isten megváltó működésének hatalmát és erejét. Isten lehajlását és érzékenységét az emberi szükségletek és nehézségek iránt. Jézus így tesz tanúságot saját missziós küldetéséről, hogy megváltsa az embert, főként akkor és ott, ahol megrendül hitében és elveszti a reményét.

Mennyi remény érkezik felénk Isten Igéjéből! *Izaiás próféta* egy felkiáltással gyűjt egybe minket: *„Mondjátok a csüggedt szívűeknek: Bátorság. Ne féljete! Itt van a Ti Istenetek! ”*. Az előképeket, amelyeket *Izaiás próféta* felsorol, Jézus Krisztus személye tölti be. Gyógyít, visszaadja a vakok látását, a süketeknek a hallását, és a bénák újra járnak! Ma is velünk van, hogy megnyissa szemeinket a hitben való látásra, megtisztítsa szívünket, hogy végre képes legyen megnyílni Isten végtelen szeretete előtt, hogy ismét életerőt adjon minden csüggedtségünk ellenére, hogy képesek legyünk újra remélni. *Mi vagyunk a szegények, akiknek megadatott Isten országa*. Minden alkalommal, amikor az élet, a másik ember és Isten előtt szembesülünk azzal, hogy korlátokkal rendelkező és másokra rászoruló teremtmények vagyunk, Isten a mi mennyei Atyánk meglep minket azzal a csodálatos tapasztalattal, hogy szeretete jelenlétének gazdagságában élünk, amely üdvözít és megszabadít. Szeretete növeli bennünk a reményt, ami életet jelent mindenki számára.

"Mindenfelé sok jót tett", mondják Jézusról. Életét teljesen feláldozta értünk, másokért. Minden esetben és környezetben az Atya-Isten minden ember iránti szeretetéről tett tanúságot, úgy szerette felebarátját, hogy életét adta érte.

Picit nekünk is olyannak kell lennünk, mint Jézusnak. Annak idején elég rosszul fogadtam, amikor egyik lelkigyakorlaton azt kérték, hogy gondolatban fogalmazzuk meg a saját temetésünkre szánt búcsúbeszédet, ma már belátom, hogy sok mindent tanultam belőle. Milyen lenne, ha az hangozhatna majd el: "Helyesen élt, sok jót cselekedett, gondosan figyelt rá, hogy másokért éljen". Vagy talán még jobb, ha magának Jézusnak a szavait hallhatjuk: *"Jöjj derék és hűséges szolgáló... éhes voltam, szomjas voltam, beteg voltam, meztelen voltam, idegen voltam... te pedig segítettél; mert minden, amit csak egynek is tettél e kicsinyek közül Nekem tetted"*.

Mi, nem teszünk csodákat, de a szeretet lelke, amelyet feléleszthetünk magunkban már önmagában csoda, abban a világban, ahol a legnormálisabb az önzés.

Jézus mindig és mindenütt jót cselekedett, ezt még ellenfelei is kénytelenek voltak elismerni, egyszerűen másokért élt. A mi életünk is alkalmas arra, vagy csak arra alkalmas, hogy Isten végtelen szeretetéről tanúságot tegyünk.

A mai evangélium, arra biztat minket, hogy tegyünk fel bátran önmagunknak néhány kérdést: *Azon vagyok-e, hogy jó ember legyek? Vállalom-e, hogy mindenkivel igyekszem jónak lenni? Miért, kiért élek? Önmagamért, önző módon, vagy másokért? Segítséget nyújtok másoknak, érdekelnek mások gondjai szenvedései?*

A szentek valahogy így éltek, Jézus példáját követve és teli kézzel szórták a jóságot. Korunkban is vannak szentek és sok jó ember, elég, ha körülnézünk, hogy észrevegyük őket, elég odafigyelni szavaikra. Mi is meghívást kaptunk a szentségre, mert Urunk szentté tett minket és azért is, mert lehetőségünk van ezt a szentséget megélni a hétköznapiok legapróbb dolgaiban is, jóságot sugározva, megértés, felebaráti szeretet, apró áldozataink lévén is, mindenekelőtt hűségünkkel.

Szent Jakab apostol azonban, levelében teljesen világosan fogalmaz: Jézus Krisztus hitét ne személyválogatással tartásatok, ne tegyetek különbséget gazdagok és szegények között; figyeljete azokra, akik a világ szemében szegények. Ne nézzétek le a szegényt, a gazdagok pedig zsarnokoskodhatnak felettetek. Gyakran megtörténik köztünk és velünk mindez. Ki tudná megmondani, hogy hányszor szorul rá valaki a segítségre, vagy akárcsak egy jó szóra, lelki vagy anyagi szükség esetén kiszolgáltatott helyzetben maradt, mert senki sem nyújtott számára segítséget, senki nem vállalt vele közösséget!

Csak Jézus segít, hogy képesek legyünk jót cselekedni, kezdve azokon, akik a legjobban rászorulnak. Jó példa erre: *Marie története*, Jean-Pierre Améris legújabb rendezése egy siket-vak lányról, aki emberi kommunikáció híján teljes elszigeteltségben és burokokban él egészen addig, amíg egy szerzetesrend nővére áttörve a körülötte lévő falakat, csodálatos fejlődést nem ér el nála. Felemelő történet a két nő barátságáról, valós események alapján.

„Jézus külön hívta a tömegetől. Te nem egy a sok közül vagy. Te Te. Vedd vissza életedet. Légy önmagad, az, aki vagy, éld meg nevedet. Éld meg személyiséged eredetiségét, ne rejtőzz el. Ne bújj mások mögé, jöjj, lépj ki, mutasd ki vagy, ne szégyelld saját magadat és arcodat. Vagy!"

Fülébe dugta ujját. Gyakran kérdezzük: Mit tegyek? Nem tudom, nem dönthetek helyetted. Tanuljuk meg, hogy kik vagyunk, és mit szeretnénk, ha nem ezt tesszük, a világ tudja, mit kezdjen életünkkel.

Ujjával megérintette nyelvét. „Néma gyerekeknek az anyja se hallja a szavát”. Tanuljuk meg kifejezni, hogy mi lakik bennünk, legbelül.

„Effata”, azaz nyíl meg... A dolgok alakulnak, ami nem fejlődik halott. Nem könnyű megnyílni a szeretetnek. Nem könnyű szeretni és szeretettnek lenni.

Jézus válasza: *Az ég már megnyílt! Isten egészen közel van az emberhez, leginkább a szegényhez, szükségét szenvedőhöz. Rajtad a sor. Effata, nyíl meg... Isten és a rászoruló felebarátod előtt!*

Legyetek jobbak.

Ha nem lehettek fenyőfa a hegy csúcsán

legyetek cserje a völgyben, de legyetek a legszebb apró bokor a patak partján.

Ha nem lehettek főútvonal, legyetek gyalogút vagy ösvény

Ha nem lehettek a nap, legyetek egyik sugara.

Legyetek a legjobbak, bármik is vagytok.

*Megállás nélkül keressétek, hogy mire kaptatok meghívást,
majd szenvedélyesen tegyétek meg.*

(M. L. King)

A süketnéma imája

**Mekkora teher a külvilágtól elzártan élni,
süketen és némán!**

**A süketnéma nem hallja, amit mondanak,
és nem tudja közölni, mire vágyik.**

**Teljes kiszolgáltatottságában
rá van utalva a többiekre.**

**Jézus! Mi is süketek és némák vagyunk,
nem halljuk hangodat,**

és nem is tudunk szólni hozzád.

De te egy mozdulattal meggyógyíthatsz minket.

Ámen.